

De regels van het spel

open

© 2016 Eric van Loo
www.eenlegetafel.nl

© 2016 uitgeverij Kontrast
www.uitgeverijkontrast.nl

een uitgave in de reeks **open**

redactieraad: Jos van Hest, Marije Rosing, Will van Sebillé

vormgeving: Marije Rosing

foto omslag en auteur: Rutger van Loo

ISBN 978-94-92411-07-5

NUR 306

Eric van Loo

De regels van het spel

UITGEVERIJ KONTRAST

Het moment

*Life is what happens to you
while you're busy making other plans*

John Lennon

Voor de wind

Voor iedereen die het voor de wind gaat
en voor degene die alles in de wind slaat.
Voor iedereen die kan rennen, maar steeds te laat komt,
voor degene die al jaren niet meer van zijn plaats komt.
Voor iedereen die de dag én de nacht plukt,
voor degene waarvan het opstaan al mislukt.
Voor iedereen voor wie de dagen te kort
en voor degene die in alles tekort

Voor iedereen die nog luisteren kan
naar degene die alleen nog fluisteren kan.
Voor degene die het weer wil proberen,
voor iedereen die het tij kan keren.
Dit is voor iedereen die het voor de wind gaat
en voor degene die alles in de wind slaat.

De stad is niet meer van mij

's Avonds is de stad niet meer van mij.
Donker geklede jongens roepen elkaar iets toe.
Groepjes meiden raadplegen hun mobiel
en laten de keien in verwarring achter.
Zij weten waar het gebeuren gaat,
ik loop hier nog wel, maar veel te laat.

's Middags is de stad niet meer van mij.
Zoekend naar de juiste versnelling bij tegenwind
word ik links en rechts ingehaald door brugklassers
die achteloos met veel te zware tassen
voortsnelen in hun veel te dunne jassen
terwijl de oostenwind mij rillen laat.

's Ochtends kan de stad nog van mij zijn.
Ik ken de winkels op dit vroege uur,
de ruiten ademen het ochtendlicht.
Ik zie de mensen zonder haast
en spiegel mij in elk gezicht.

Een tafel in de tuin

De tafel waaraan ik schrijf is vies,
sporen van stof en regen,
berkentwijgjes en zelfs vogelpoep.

De clematis kleurt een dieper paars,
kamperfoelie bloeit uitbundig
onwetend van de snoeischaar.

Voor even is alles zoals het is
niet eens zoals het moet zijn,
daar houdt het zich niet mee bezig.

Al dagen zoek ik vergeefs naar woorden
die me verzoenen met het onvolmaakte,
koop een woordenboek en lees 'paardenbloem'.

Het liefst met wortel en al,
het gazon moet grassig zijn,
wat vanzelf komt is verdacht.

Ook mijn woorden zal ik snoeien
tot één zin zal overblijven:
een lege tafel om aan te schrijven.

Rimpelingen

Ik begin erachter te komen
wat gezichten zo ongrijpbaar
waarom ik je laatst voorbijliep
in de drukte van de markt.

Zoals dat meer in de bergen
elk uur van de dag veranderde
het licht weerkaatsend,
een rimpeling van de wind.

Nu je hier op het terras zit
zie ik een ander gezicht
dan in de rij voor het loket
of onbespied in de trein.

Lichte rimpelingen plooiën
wanneer een gedachte voorbij
flitst, alsof van andere ogen
we dagelijks de spiegel zijn.